

Requiemmässa för Moder Birgitta OSB Heliga Hjärtas kloster 7.3.2017

Under fastetiden får vi stå vid Jesu kors och se på den som har lidit dödens kval för att rädda oss. Vi får denna tid av fyrtio dagar för att tränga in i Jesu Hjärta, sårat av kärlek och genomborrat av lansens för vår skull. Vi får den stora nåden att bli stilla och låta hans kärlek strömma över till vårt hjärta. Men vi står inte ensamma vid Jesu kors. Vi får stå där tillsammans med den människa som stod Jesus närmast under hans liv. Vid Marias sida och i hennes sällskap kan vi komma Jesus ännu närmare in på livet. Ingen kan som hon hjälpa oss att öppna oss för Jesus och låta oss förvandlas av Jesus. Ingen har lyssnat mer på Jesu ord än Jungfru Maria. Ingen har tagit emot Jesus på ett djupare sätt än hon. Ingen har motsvarat Guds önskan om vad en människa skall vara bättre än hon. Ingen har gett sig så helhjärtat till Jesus som hon. Ingen har varit Gud mer till pris och ära hon. Allt detta vill hon dela med sig av till oss alla. När Jesus anförtrodde Maria till den lärjunge som han älskade, får vi också identifiera oss med honom, för var och en av oss är också den lärjunge som Jesus älskar.

Idag får vi ta avsked av en av Jesu lärjungar som genom Jungfru Marias hjälp har öppnat sig helt för Jesus. Moder Birgitta Mariadotter förkroppsligade denna djupa Jesusfromhet i Jungfru Marias anda. Liksom sin läromästarinna Paulina Mariadotter kunde hon också säga ”allt för Jesus genom Maria”. Jesus vill ha allt av oss, hela vårt hjärta, ja, han vill ha oss med hull och hår. Fastetiden är den nådens tid, då vi kan få Andens hjälp att urskilja vad det är i oss som ännu hindrar oss att ge oss helt till Jesus. För vissa kan det faktiskt vara att man ännu inte förstått att man behöver Jungfru Marias hjälp, både hennes förbön och föredöme, för att ge sig helt till Jesus. Därför är dagens evangelium så viktigt. När vi lär oss att bli kvar vid korsets fot tillsammans med Maria, leds vi med Andens milda hand fram till en djupare överlåtelse till Jesus. Därför behövs också den ödmjukhet som är så typisk för Maria och för Mariadöttrarna, inte minst för Moder Birgitta.

När det bestämdes att Moder Birgittas begravning skulle äga rum den 7 mars, visade det sig vara en viktig dag för Mariadöttrarna. Den dagen kallas ”Besökets dag” eftersom Paulina Mariadotter då fick erfara Jesu nåd och närhet på ett helt speciellt sätt. För oss som har kommit hit idag är det också en ”Besökets dag”, när vi får besöka Heliga Hjärtas kloster och överlämna Moder Birgitta i hennes älskade Herres händer. Vi är fulla av tacksamhet för allt vad hon betytt för oss och vår Kyrka i Sverige. På något sätt förkroppsligar hon den fulla enhet mellan den evangelisk-lutherska traditionen och den katolska, som vi ännu måste be om och hoppas på: *ut unum sint*. Vi som fick vara med i Vallby den 25 maj 2003 vid högtiden, då både de evangeliska och katolska Mariadöttrarna fick fira hundraårsminnet av Paulina Mariadotter, glömmer inte den profetiska glimt vi

fick av den fulla enheten. Vi vet också hur Moder Birgitta brann för Kyrkans enhet och hur hon med tålmod och iver försökt integrera arvet från Ersta och Paulina Mariadotter i det katolska.

Moder Birgitta fick ta med sig den karism som Paulina Mariadotter hade överlämnat till sina döttrar in i det benediktinska livet, som tack vare det fick en speciell accent i Heliga Hjärtas kloster. Kanske denna accent förtydligas bäst av bilden av den havande, stilla bedjande Maria - *Sedes Sapientiae* - som ursprungligen kommer från Sankt Mattias kloster i Trier. Det är samma Maria som senare skall stå vid korsets fot, när det barn som hon en gång burit i sitt sköte förblöder för världens frälsning. I Marias hjärta har hela Kristus-mysteriet fått sin fulla plats. Ingen har begrundat och betraktat det mer än hon. Mariadotterns kallelse är just att bli som Maria inför Jesus. ”Marialivet ut från korset”, säger man. Det är både en djupt personlig Jesus-förening tillsammans med Maria och en äkta apostolisk hängivelse för Kyrkan, för världens frälsning, för varje liten människospilla. Det är i sista hand också en moderlig kallelse i hennes efterföljelse som är både Guds moder och vår moder, både Kyrkans moder och hela mänsklighetens moder.

Liksom Paulina Mariadotter – ja, vi måste också tänka på Edith Stein - brann Moder Birgitta för detta moderliga ideal, som hon verkligen förkroppsligade i sitt sätt att vara. Det är avgörande både för Kyrkans framtid och hela samhället att denna moderlighet inte går förlorad. Så mycket ensamhet och övergivenhet beror på att man försummat eller aldrig upptäckt denna moderlighetens karism, som Jungfrumodern Maria förkroppsligar. Alla som besökt Heliga Hjärtas kloster märker något av detta. Det sitter liksom en moderlig värme i själva väggarna. Kanske har vi märkt något liknande när vi besöker vissa hem, kloster eller vårdavdelningar. Ibland slår det emot oss en våg av moderlighet, men tyvärr ibland också en våg av tomhet. Det är avgörande för Kyrkans framtid att denna kvinnliga, moderliga karism får utrymme. Vi lever i klosterdödens tidevarv, och därför är det stor risk att något av detta går förlorat. Men vi får lita på att Anden hittar nya vägar för att föra denna karism vidare. Ibland tänker jag på det uppdrag som man inom frikyrkorna kallar ”riksevangelist”. Jag skulle faktiskt gärna vilja utnämna Moder Birgitta postumt till riksevangelist. Hur många människor i hela vårt land har inte fått möta evangeliet om Jesus genom Maria tack vare henne. Som den katolska Kyrkans lydiga dotter ville hon verkligen hjälpa människor av olika bakgrund att gå evangeliets väg. Därför tackar vi idag Gud för hennes liv och överlämnar henne åt Herren. Må hon nu få delta i den eviga lovsången och se Gud sådan han är. Vi litar till fullo på att hon också för oss fortsätter att vara den Moder Birgitta, som i Jungfru Marias efterföljd ber för oss.